TÜRKİYE: YENİ BİR REJİM

1.TC tarihi, bazı ara ve geçiş dönemleri ve 12 Eylül "askeri diktatörlüğü" dönemi dışında, bir "Bonapartizmler" tarihi olarak da okunabilir. Tarihsel yolculuğuna burjuvazinin toplumsal egemenliğinin siyasi ifadesi olarak "kurucu" bir Bonapartizmle (tek parti dönemi) başlamıştır. 1960 darbesiyle devam eden rejim, 12 Mart 1971'de doğrudan bir Bonapartizmle kesintiye uğramış, uzun bir "yarı-Bonapartist" kontrol rejiminin* ardından (birkaç yıllık "demokratik" bir geçişi takiben!) bugün "neo-Bonapartist" (veya "yeni-Bonapartist") olarak adlandırabileceğimiz bir başka baskı rejiminin egemenliği altına girmiştir.

Kapitalist bir devlet olarak TC'nin başlangıçtan bu yana yaşadığı Bonapartizm (ler) sürecinin evrelerini farklı adlarla tanımlama çabamız, bizi mücadele konusunda yanlış sonuçlara götürecek genellemelerden uzak durma çabamızın bir sonucudur. Genel olarak, devletin üst düzey asker-sivil bürokrasisinin, temel toplumsal sınıfların güçsüzlüğü veya sınıf mücadelesinde ortaya çıkan denge durumları nedeniyle (gerçekte egemen sınıf yararına) çeşitli ölçülerde zora dayalı, "sınıflar üstü uzlaştırıcı hakem" rolü oynadığı bir rejim olarak tanımlayabileceğimiz Bonapartizmin, burjuvazinin ihtiyaçları doğrultusunda farklı biçimler alması kaçınılmazdır. Bu farklı biçimlerin doğru ve olabildiğince dakik olarak kavranması mücadelenin yöntem ve taktiklerini de belirler.

2."Neo-Bonapartizm" diğer Bonapartizm türleriyle ortak bir takım temel niteliklere sahip olsa da (Zaten bu yüzden Bonapartizm diyoruz!) Bonapartizmin "klasik" türlerinden ve yarı-Bonapartist "kontrol rejimlerinden farklı bir takım özelliklere sahiptir. Günümüzde pek çok ülkede adeta bir dalga gibi yayılan bu burjuva devlet biçimini diğerlerinden farklı kılan en önemli özelliği bütün baskıcı karakterine rağmen burjuva demokrasisinin bazı temel kurum ve görüntülerini, özellikle de "serbest seçimleri" temel meşruiyet kaynağı olarak "kullanmasıdır."

Bu tür rejimler, burjuva toplumlarının çok yönlü bunalımlarının etkisiyle umutsuzluğa kapılmış kitlelerin desteğini çeşitli yöntemlerle kazanarak, belirli bir elitizme dayanan klasik Bonapartist rejimlerden farklı olarak çoğunluğa ve popülizme dayalı bir "millet iktidarı" olarak ortaya çıkmaktadır. Yine bu tür rejimler, bir burjuva demokrasisinin, zaten hızla çürüme sürecindeki bütün kurumlarını (parlamento, seçimler, yargı, medya vb…) demokratik anlamda işlevsizleştirerek kendi denetim ve kullanımına uygun biçimde dönüştürürler. Neo-Bonapartist rejimler, gerçekte diğer burjuva baskı rejimleri gibi birer "**iç savaş rejimi**" olmalarına rağmen, dışlarını saran kurumsal anlamdaki "burjuva demokratik" kabuk sayesinde "açık" bir darbeye gerek duymayan "yumuşak geçiş" özellikleri nedeniyle, "liberal demokrasi", otoriter popülizm" vb. kavramlarla tanımlanmaktadırlar. Ancak bunlar yetersiz, muğlak ve yüzeysel kavramlardır. Sözünü ettiğimiz yüzeysellik bu yeni rejim türünün sınıfsal karakterini, altında yatan uzlaşmaz çelişkileri, içerdiği tehlikeleri ve ortaya çıkış nedeni olan burjuva demokrasisinin iflasını görünmez hale getirmektedir.

Yeni-Bonapartist rejim, belirli bir kişinin kazandığı olağanüstü güç ve öneme rağmen kişisel bir kötülüğün veya tek başına bir iktidar hırsının eseri değildir. 2008 Dünya bunalımından sonra ciddi bir ivme ve yaygınlık kazanmış olsa da, temel olarak neoliberal sermaye birikim tarzının, finans kapital yararına hızlı ve etkili karar alma hedefine uygun biçimde "yürütmenin güçlendirilmesi" eğiliminden kaynaklanır. Neoliberalizmin yol açtığı toplumsal çöküş, çürüme, yolsuzluk, suç dalgası, kitlesel göç, yoksullaşma, umutsuzluk ve bunların sonucunda ortaya çıkan güvenlik ve güçlü iktidar arayışı, geniş kitlelerin kurtarıcı olarak gördüğü parti, hareket ve demagogların çok kısa zamanda parlayarak hızla birer iktidar alternatifi haline gelmelerini sağlar.

Neo-Bonapartist rejim, diğer burjuva baskı rejimleri gibi kriz içindeki burjuva egemenliğinin ayakta tutulması amacını güder. Kapitalizmin, neoliberal sermaye birikim tarzının ezdiği kitlelerin memnuniyetsizliğini, hatta umutsuzluğunu bir araç olarak kullansa da (popülizm) gerçek işlevi, yine tamamen "serbest piyasacı" temelde, emekçilerin düzene duyduğu öfkenin, sorunlarının asıl nedeni olan sermaye egemenliğinin hizmetine koşulmasıdır. Neo-Bonapartist rejim, bu anlamda bir kitle hareketi temeline dayanan faşizmle ortak bazı özelliklere sahiptir. Bu tür Bonapartizmin varlığını sürdürebilmek ve muhalefeti sindirebilmek amacıyla oluşturduğu çeşitli biçimlerdeki sivil, hatta paramiliter örgütlenmeler faşizmle bir başka benzerliğini oluşturur. Bu benzerlikler, bu rejim türünün toplumsal ve politik durumdaki köklü bir takım değişikliklere, sınıf mücadelelerinin şiddetlenmesine paralel olarak, bir iç dönüşüm yoluyla faşist, yarı faşist bir karakter kazanma potansiyeline de işaret eder. Yine bu tür rejimlerin iktidarlarını sürdürebilmek amacıyla toplumsal-kültürel gerilim ve

kamplaşmaya dayalı politik çizgileri nedeniyle yol açacakları çatışmaların, kontrolden çıkması halinde bu rejimlerin güçlendirdiği "gerici iklim" nedeniyle güç kazanmaya başlayan diğer Bonapartist ve faşist alternatiflere de iktidar yolunu açma ihtimali yüksektir

3.Yukarıda genel hatlarıyla tanımladığımız rejim, Türkiye'de de 2013 yazındaki Gezi ayaklanmasının ardından başlayan bir süreç içinde bir **başkanlık rejimi** olarak gerçekleşmiştir. Bu rejim, politik olarak mahalle mahalle denetlenen bir sosyal yardım sistemi, informal ilişkiler ağı ve cemaat dayanışması yoluyla yoksul emekçilerin; ucuz krediler ve çeşitli destekleyici-kurtarıcı ekonomik önlemler yoluyla denetim altında tutulan "orta sınıfların" desteğine dayanmaktadır. Ancak asıl tarihsel rolünü belirleyen unsur bu "popülizm" değil, genel olarak büyük sermayeye, özel olarak da kendine bağlı biçimde rant, yağma, talan, yolsuzluk ve kayırma yoluyla yaratılan "parti-saray" burjuvazisine yaptığı hizmetlerdir. Ancak temel tarihsel görevi, en açık biçimiyle burjuva düzeninin üretimi ve yeniden üretimi olsa da, bunu kendine has bir ödül/cezalandırma sistemi içinde gerçekleştirir. İktidarla ilişkinin bu niteliği büyük burjuvazi için bir endişe kaynağıdır.

Bu rejim aynı zamanda bir "iç savaş rejimi"dir.* Varlığını sürekli bir gerilim-düşmanlaştırma politikası yoluyla sürekli kılmaya çalışmaktadır. Toplum siyasi, mezhebi, kültürel kimlikleri üzerinden ayrıştırılarak karşıt kamplara bölünmek istenmektedir; "millet" tanımı iktidarın destekçileri ile sınırlanıp karşıtlar gerektiğinde her türlü tasfiyeye açık unsurlar olarak "gayrı milli-millet dışı" ilan edilmiştir. Rejimin "iç savaşçı" karakterinin temeli budur. Gelinen noktada "muhalefet=hıyanet" formülü geçerlidir. Bu nedenle muhalif girişimler, örgütlenmeler ve özellikle kitlesel protesto eylemleri "darbe girişimi" olarak tanımlanarak giderek ağırlaşan bir baskıya maruz bırakılmaktadır. Bütün bunların söylem düzeyinde kaldığı düşünülmemelidir.

Rejim, özellikle 15 Temmuz darbe girişiminin ardından, edindiği direniş deneyimi ve yaşadığı dehşetin de etkisiyle giderek artan bir hızla daha organize "sivil savunma" önlemlerine ve "paramiliter" örgütlenmelere yönelmektedir. İktidar eliyle kolaylaştırılan silahlanma bugüne kadar görülmemiş boyutlardadır. Bütün bunlar, ülke nüfusunun iktidar tarafından fiilen "iç düşman" ilan edilen bölümünün üzerindeki yasal devlet korumasının belirli bir durumda kaldırılma tehlikesine işaret etmektedir. Bu aynı zamanda genel anlamıyla bir "iç savaş rejimi"nin ötesinde en somut anlamıyla bir iç savaş tehlikesi anlamına gelmektedir. Genel olarak diktatörlerin (Bonapartist, askeri veşa faşist türden) ya bir iç savaşı önlemeleri, ya da bir iç savaşı kazanmaları nedeniyle burjuvazinin ve halkın bir bölümünün desteğini alarak iktidara gelmeleridir. Rejimi şahsında temsil eden RTE'nin bir "diktatör" olarak en önemli özelliği (aynı zamanda rejimin özelliği), kendisinin bir iç savaş tehlikesine yol açma potansiyeline sahip olmasıdır. "Ana akım" geleneksel büyük burjuvazinin başlıca endişe kaynaklarından biri de budur.

Rejim bu kutuplaştırma politikasını, sadece "iç sorunlar" üzerinden değil, aynı zamanda "dış sorunlar" üzerinden de sürdürmektedir. Burada birleştirici unsur "beka" sorunudur. Bu yolla "iç düşmanlarla" "dış düşmanlar" arasında çoğu zaman kasıtlı olarak "bilinmez" kılınan sahte ilişkiler tesis edilmektedir. Bu sahtekârlık, rejimin son yıllarda giderek sık kullanmaya başladığı "anti-emperyalist" söylem için de geçerlidir. En serbest piyasacı-kapitalist haliyle ülkeyi emperyalist dünya sistemi ve onun başlıca uluslararası ekonomik-siyasi-askeri kurumları içinde tutan ve uluslararası mali sermayeyle her türlü işbirliği ve ortaklığı sürdürmeye çalışan bir iktidarın karşıtlarını "emperyalizm işbirlikçisi" olmakla suçlaması çelişkili görünse de günümüz dünyasında sıkça rastlanan bir durumdur. Rejim son zamanlarda bir yandan emperyalist müttefikleriyle (ABD, AB…) bozulan ilişkilerini düzeltmeye ve yabancı sermaye çekmeye çalışıp öte yandan en azından birkaç yıldır yaklaşmakta olduğu bilinen ekonomik krizi bile bir dış komplo ve manüpilasyona bağlayarak sahte anti-emperyalizmini ve "beka söylemini sürdürmektedir. Aynı söylem, Suriye'deki Kürt ulusal kazanımlarının ortadan kaldırılması ve İslamcı güçlerle işbirliği yapılarak Kürt bölgelerinin ve Suriye topraklarının işgali amacıyla girişilen sınır ötesi askeri harekâtların gerekçelendirilmesinde de kullanılmaktadır

Vurgulanması gereken bir diğer önemli nokta da, rejimin temel "meşruiyet kaynağı" ve "millet egemenliğini" temsil hakkının kanıtı olarak kullandığı seçim sonuçlarına (ve referandumlara) son birkaç yıldır giderek daha fazla müdahale etmesidir. Başkanlık referandumu ve seçimler herkesin gözü önünde cereyan eden açık hile, kanunsuzluk ve zorbalıklarla kazanılmıştır. İBB seçimlerini sandık darbesiyle iptal ettirmiştir. Kürt illerinde seçilmiş çok sayıda Belediye başkanını görevden alarak yerine AKP'li başkanları atamıştır.

Saray'ın elindeki iktidarı meşru yollarla bırakacağına olan inancın genel olarak kaybolması bir yana, iktidarda kalmak için gerekirse kitlesel bir şiddete başvuracağına ilişkin bir inanç son derece yaygındır. CHP liderliğinin cumhurbaşkanlığı seçiminde yapılan açık ihlallere rağmen, sokaktaki "silahlı adamları" gerekçe göstererek sonuçlara itiraz edememesi, protesto eylemlerine girişmemesi üzerinde önemle durulmalıdır.

Rejime Karşı Mücadelenin Temel İlkeleri

4.Saray rejiminin ideolojik yapısı ve söylemi ne olursa olsun asıl sorun onun sınıfsal karakteridir. Rejimin İslami ideolojik ve kültürel söylemi onun sınıf karakterini ve gerçek toplumsal rolünü gizlemeyi amaçlamaktadır. Bu rejim kapitalist bir rejimdir ve varoluş nedeni büyük sermayeye hizmet etmek; emek sömürüsüne dayalı kapitalist toplum biçiminin korunması ve yeniden üretilmesidir. Bir kapitalist olarak Rejimin Şefi'nin de sıklıkla hatırlattığı gibi büyük sermaye AKP döneminde çok büyük kazançlar elde etmiştir. RTE, 15 Temmuz darbe girişiminin ardından ilan ettiği olağanüstü halin başta gelen amaçlarından birinin "iş dünyamızı sarsmaya çalışan" grevleri engellemek olduğunu açıkça söylemiştir. Dolayısıyla biz ulusalcı muhalefetten farklı olarak devrimci sosyalist muhalefetin öncelikle RTE'nin "gizli ajandasıyla;" değil açık olarak yaptıkları ve amaçladıklarıyla mücadele etmesi gerektiğini savunuyoruz.

Zaten bu iktidarın önlenebilir yükselişinin engellenememesinin başlıca nedenlerinden biri de muhalefetin iktidara karşı mücadelede yanlış mevzilenmesidir. İktidar asıl toplumsal ve sınıfsal amaçlarını gizlemek için muhalefeti sürekli olarak bir kültürel alanda bir kimlik mücadelesine çekmiş ve bu gerilim stratejisinde başarılı olmuştur. İflas etmiş eski rejimin yükünü de sırtlanan ve geçmişte yaşandığı varsayılan bir "altın çağa" dönme hayalindeki ulusalcı-burjuva muhalefet, yoksulların önemli bir bölümünün bu "popülist" iktidara verdiği desteği, son derece "elitist" bir tarzda "kitlelerin aptallığına" bağlama yolunu seçmiştir.

5.Biz bu kapitalist iktidara karşı verilecek mücadelenin her şeyden önce bir **sınıf mücadelesi** olduğunu ısrarla vurguluyoruz. Bu hiçbir zaman ekonomik alanla, fabrika, grev, sendika sorunlarıyla sınırlı, "indirgemeci" bir mücadele anlayış değildir. Zaten mücadelenin asıl taşıyıcı gücü olarak "işçi sınıfı"ndan söz ederken sadece bir "**ekonomik sınıf**"tan değil, asıl olarak bir "**toplumsal sınıf"**tan söz ediyoruz. Çünkü sınıf ilişkileri gerçekte "toplumsal ilişkilerdir." Sınıflı bir toplumda başka türlü olması da beklenemez. Bu temel bakış açısından yola çıkarak sınıf mücadelesi anlayışımızın bütün toplumsal alanlara yayılan mücadeleleri kapsadığını vurgulamalıyız. İdeolojik, politik, kültürel vb. bütün alanlar bizim için sınıf mücadelesinin alanlarıdır. Çünkü sınıflar arasındaki mücadeleler sadece ekonomik düzeyde değil, aynı zamanda ideolojik, politik, kültürel vb. bütün alanlarda cereyan eder. Bu bağlamda, tarihsel ve toplumsal hareketin "motor gücü" ve her türlü devrimci dönüşümün tarihsel öncüsü ve belirleyici öznesi olarak gördüğümüz işçi sınıfının **devrimci programının** toplumun diğer ezilen kesimlerinin mücadele alanlarına taşınması ve onların sorunlarını da kapsaması gerektiğini söylüyoruz.

6.Bu bakış açısından kalkarak, bugünkü rejime karşı mücadelenin en önemli amaçlarından birinin, çeşitli yol ve yöntemlerle, özellikle de örgütsüzleştirilerek sınıf bilinci köreltilmiş, "fakir fukara, garip gureba" durumuna düşürülmüş, "sosyal yardımlar" yoluyla iktidar tarafından denetlenen ve onu destekleyen emekçi kesimlerin kazanılması olduğunu vurguluyoruz. Sömürücü zenginlerle sömürülen yoksulları 'iman ve inanç" kisvesi altında bir arada tutan sahte "**cemaat dayanışmasını**" yıkmanın tek yolu sınıf mücadelesine dayanan bir "**sınıf dayanışmasıdır**." Kırsal alanlardan gelerek görece yeni oluşmuş sanayi bölgelerinde toplanan; sosyal yardımlar, hemşehrilik ve benzeri ilişki ve yöntemlerle dinsel-milliyetçi gericiliğin denetimi altında tutulan; çoğunlukla hiçbir örgütlenme ve mücadele deneyimi yaşamadan ağır sömürü koşullarında ve işini her an kaybetme korkusuyla varlığını sürdüren emekçilerin iktidar partisine oy vermesi anlaşılır bir şeydir. Bu durum, özellikle de çevresel ilişkiler, işçi sınıfının görece daha uygun geçim koşullarına sahip örgütlü kesimlerini bile politik davranışları itibariyle etkilemektedir.

Ancak bu bir kader değildir. Son yıllarda yaşanan pek çok deneyim, günlük hayatlarında iktidar partisine veya diğer dinci, milliyetçi partilere oy veren işçilerin bir takım direniş, işgal, protesto eylemi

ve grevlerde veya örgütlenme mücadelelerinde "sınıfının insanına" dönüşerek çok farklı bir kimlik kazandıklarını ortaya koymuştur. 1950'lerin benzer özellikler taşıyan işçi sınıfının, Demokrat Parti destekçiliğinden, 60'lar ve 70'lerdeki örgütlenme mücadeleleri ve eylemler içinde nasıl genel anlamda sola doğru bir dönüşüm yaşadığı unutulmamalıdır. İşçi sınıfının, kendisini sömürücüleri ile bir arada tutan ideolojik, politik bağımlılık ve ilişkilerden kurtulması ancak kendi eylemiyle, yani sınıf mücadelesi ile mümkündür. Bu mücadele işçi sınıfının ekonomik ve sosyal kazanımlar elde etmesinin yanı sıra "**bağımsızlaşmasını"**, toplumdaki özgül ağırlığının ve politik etkisinin artmasını da sağlayacak, toplumsal kurtuluşunun yolunu açacaktır. İşçi sınıfının mücadele yoluyla özgürleşmesi toplumun çoğunluğunu oluşturan emekçilerin ve diğer ezilen kesimlerin özgürleşmesini de sağlayacaktır. Örgütlü ve mücadeleci bir işçi sınıfının varlığı, ekonomik, siyasi ve toplumsal hak ve özgürlüklerin burjuvazinin her türlü gerici saldırısına karşı savunulmasının da birinci koşuludur. Örgütlü bir güç haline gelmeden, işçi ve emekçilerin bırakın burjuvazinin egemenliğinden kurtulmayı, pek çok temel ihtiyacının bile karşılanamadığı, giderek yoksullaştığı ve sürekli bir işsizlik tehlikesi altında bir "rehine" gibi yaşamak zorunda kaldığı bugünkü durumundan bile kurtulması mümkün değildir.

7.Sınıfsal bir öznenin önder bir güç olarak içinde yer almadığı mücadelelerin, ne kadar kitleselleşse de, eğer ağır bir yenilgiye uğramadıysa kısa zamanda sönümlenmekten kurtulamadığı pek çok defa kanıtlanmış bir gerçektir. (En son GEZİ örneğinde olduğu gibi…)

Yukarıda sözü edilen "bağımsızlaşma" sınıfın bir çeşit toplumsal "yalnızlığa" mahkûm hale gelmesi değildir. Bu, işçi sınıfının toplumun diğer ezilenlerinden değil, burjuvaziden ideolojik, politik ve örgütsel olarak bağımsızlaşmasıdır. Ancak burjuvaziden bağımsızlaşmış bir işçi sınıfı, kendini sömüren egemen sınıfların iktidar oyunlarının, seçim numaralarının ve iç rekabetinin basit bir aracı olmaktan çıkıp diğer ezilenlerin karşısına önder ve kurtarıcı bir güç olarak çıkabilir.

İşçi sınıfı eylemi, sınıf mücadelelerinin başarıya ulaşmasının olmazsa olmazı olan bir "**devrimci siyasi önderlik**" inşasının da en önemli koşuludur. Devrimci önderliklerin gerçek bir gelişme gösterebilmesi ve kitlesel bir güce ulaşabilmesi ancak "kitlesel sınıf seferberlikleri" içinde mümkündür. Ancak işçi sınıfına "siyasi bilinç" taşıyacak, programı, strateji ve taktikleriyle onu eğitip kurtuluş mücadelesinde siyasi olarak önderlik edecek bir güç, bir örgütlenme, yani bir **devrimci işçi sınıfı partisi** olmadan kitlesel seferberliklerin, kısmi ve geri alınabilir bazı kazanımların dışında, sınıfın kurtuluşu yolunda güçlü adımlar atabilmesi mümkün değildir. Burada bazı yanlış anlamalara karşı özellikle vurgulanması gereken husus, "işçi sınıfının kurtuluşunun ancak kendi eseri olacağı"dır. İşçi sınıfından farklı çıkarları olmaması gereken, gücünü ancak onun eyleminden ve organik bir parçası olmaktan alan bir **siyasi önderliğin** işçi sınıfının "kurtarıcısı" (Mesih!) olacağını düşünmenin devrimci Marksizmle bir ilgisi yoktur. Sınıfla parti bire bir aynı şeyler olmasalar da, **karşılıklı bir öğrenme** ilişkisi içinde birbirleriyle güçlü bir güven bağı kurmak zorundadırlar. Ancak bu ilişkide güven vermek, güvenilir olmak politik önderliğin görevidir; sınıfa güven duymayan bir siyasi önderlik ise zaten önderlik değildir!

İşçi sınıfının hak ve özgürlüklerini savunmak, bunları genişletmek, burjuvazinin fiziksel saldırılarından (faşizm, askeri diktatörlük, Bonapartizm…) kendini koruyabilmek ve bunlara karşılık verebilmek amacıyla oluşturmak zorunda olduğu birleşik bir sınıf cephesi (bir **birleşik işçi cephesi**) de ancak kitlesel ve örgütlü emekçi eylemleri üzerinden inşa edilebilir. Aksi halde devrimci mücadele, (Bazı koşullarda bir zorunluluk haline gelse de) sınıf temelinden yoksun veya sınıf temeli çok zayıf, bu nedenle de kolaylıkla dağılabilen birlikler, ittifaklar, cepheler temelinde yürümek zorunda kalacaktır. (Bu sıklıkla karşılaştığımız bir durumdur.)

8.Bugünkü "tek adam rejiminin" en önemli özelliklerinden biri demokratik hak ve özgürlüklerin giderek ve en keyfi biçimlerde kısıtlanmasıdır. Bu durum "demokrasi mücadelesini" gündemin ilk sıralarına taşınmasını zorunlu kılmaktadır. Ancak tarihin hiçbir döneminde "saf" haliyle bir demokrasi sorunu olmamıştır. Demokrasi son derece "sınıfsal", yani sınıf ilişkileri tarafından belirlenen bir olgudur. Bu nedenle sonuçta, **siyasi alanda**, bazı dönemlerde ezilen sınıflara nispeten geniş imkânlar" sağlasa da, nihai sınırları gerçekte **ekonomik alanda**, yani üretim ilişkilerinin şekillendirdiği ve patronların kesin egemenliğinin olduğu alanın ihtiyaçlarına göre, belirlenir. Kısacası kapitalizmin krize girdiği dönemlerde krizin bedelinin sadece ekonomik kısıtlama ve hak kayıplarına değil, aynı zamanda da siyasi hak ve özgürlük kayıplarına yol açması rastlantı değildir. Sadece dünün değil, bugünün dünyası da bu konuda sayısız örneklerle doludur. Türkiye de bütün yakın tarihi boyunca bu durumun "mümtaz" örneklerinden biri olmuştur.

9.Bütün bu nedenlerle biz, demokrasi mücadelesini sınıf mücadelesinin ayrılmaz ve tamamlayıcı bir parçası olarak görüyoruz. Bunu "sınıf mücadelesinden kopuk bir demokrasi mücadelesi olamaz" şeklinde de ifade edebiliriz. Bu yaklaşım aynı zamanda **program** ve **devrim** anlayışımızın da temelini oluşturur: Devrimci Marksizmin "Geçiş Talepleri Programı"nın esası, bugünün acil ekonomik ve demokratik taleplerinin "geçiş talepleri" yoluyla yarınki proletarya iktidarı ve sosyalizmin inşası hedefine bağlanmasıdır. Bu program nihai amacını ve gerçek durumu hiçbir biçimde saklamamakla birlikte işçi sınıfı ve emekçilerin hâlihazırdaki bilinç düzeyinden yola çıkar. Amacı bu bilinç düzeyinin emekçilerin kendi eylemleri ve öz örgütlenmeleri yoluyla aşılmasını sağlamaktır. Devrimci Marksizm, devrimci sınıf mücadelesinin yapay "aşamalara" bölündüğü küçük burjuva "devrimci" yaklaşımı şiddetle reddeder. Bizim için bir devrimin "demokratik görevlerden" sosyalist görevlere geçişinin önündeki tek engel ancak proletaryanın bilinç ve örgütlenme düzeyinin geriliği olabilir. Bu engelin aşılamaması zaten bir "demokratik devrimin" de (gerçek görevlerini tamamlaması açısından) başarısızlığına yol açar.

10.Programımızın "geçiş" mantığı, işçi sınıfının var olan geri bilinç ve örgütlenme düzeyinin aşılmasını hedefler. Devrimci Marksizm, **demokratik** talep ve görevlerin gerçek anlamda ancak bir proletarya iktidarı tarafından "geçerken" çözülebileceğini savunur. "Sürekli Devrim" anlayışımızın temelini oluşturan bu tez, acil demokratik taleplerin ancak "güncel" (yani uzak bir geleceğe ertelenmeyen) bir "**işçi demokrasisi**" talep ve hedefiyle bütünleştiği oranda gerçekleşebileceğine de işaret eder. "Geçiş taleplerimiz", zaten emekçilerin en temel ihtiyaçlarını bile karşılayamayacak duruma gelmiş kriz içindeki bir burjuva toplumunun ve kapitalist ekonominin sınırları içinde gerçekleşmesi büyük ölçüde imkânsız talepler olmalarının yanı sıra önemli ölçüde **sosyalist bir toplumun** çalışma ve örgütlenme esaslarını da oluştururlar. (ücretlerde ve iş saatlerinde "eşel mobil", işçi denetimi, yeni devletin her düzeydeki işçi ve emekçi konseylerinin temelinde örgütlenmesi, seçilenlerin seçenler tarafından geri çağırılması vb…)

Bu anlamda "**geçiş talepleri"** mantığına dayalı bir program Türkiye'de uzun süredir boşlanan "**sosyalizm propagandasının**" da popüler, pratik ve somut bir biçim ve dille yeniden sınıf mücadelesinin gündemine girmesini sağlayacaktır. İktidardaki İslamcı-milliyetçi gücün emekçi kitleleri uyuşturmaya yönelik ideolojik-kültürel saldırısına karşı mücadele, ancak emekçilerin kendi kendilerini **gerçekten** yönettikleri özgürlükçü, eşitlikçi ve dayanışmacı bir toplumsal gelecek hedefini sistematik bir biçimde savunmakla verilebilir. Emekçilere kurtuluşlarının "öbür dünyada" değil, bu dünyada mümkün olduğunu anlatmak zorundayız.

Yine bu bağlamda düzen içi gibi görünen demokratik taleplerin burjuva toplumunun sınırlarını aşabilmesi ve her şeyden önce işçi sınıfının "yüreğine dokunur" hale gelebilmesi için her demokratik talebi mutlaka sınıfın acil bir ekonomik talebi ve bir "geçiş talebiyle" anlamlı bir biçimde bütünleştirerek öne süreriz. Bu şekilde program bütünlüğü içinde bütün talepler giderek devrimci bir karakter kazanır.

Bütün bunlardan yola çıkarak şunu açıkça ifade edebiliriz: Sınıf perspektifi olmayan bir demokrasi mücadelesi, eğer çok "talihli" bir zamana denk gelinmezse, en iyi ihtimalle başladığımız noktaya dönmemize veya doğrudan ağır bir yenilgiye yol açacaktır. Bu nedenle burjuvazinin toplumsal egemenliğini örtmekten başka bir sonuç vermeyen, emeği bir meta olmaktan çıkarmayı hedeflemeyen "**liberal demokrasi"**, (onun bir çeşidi olan) "**radikal demokrasi"** ve "sivil toplumculuk" vb. düşünce ve hedeflere karşı "işçi demokrasisi" düşüncesini ve hedefini savunuruz.

Bütün bu anlatılanlar, ilk elde her devir için geçerli genelleme ve soyutlamalar olarak da görülebilir. Ancak hedefi **işçi sınıfının toplumsal kurtuluşu** ve **sosyalizm** olan bir mücadelenin bugüne kadar keşfedilmiş "pratik" ve "kestirme" başka bir yolu yoktur. Bugünkü Saray rejimine karşı sınıf mücadelesinin temel ilkeleri de bunlar olacaktır. Ancak ilkeler program, politika ve pratik (3 P!) yoluyla işlevsel ve somut hale getirilmedikleri sürece giderek birer şablona, kuru birer formüle dönüşürler. Zaten ilkelerin doğruluğu, yanlışlığı veya geçerlilik dereceleri her defasında gerçekliğin sınavından geçmek zorundadır. Lenin'in Nisan Tezleri'nde "teorinin griliğinden ve de hayatın yeşilliğinden" söz etme nedeni budur.